

τὸ εἶπω) ἢ ἰδίᾳ θὰ εἶνε ἡ διαρκὴς αἰτία τοῦ ἐρεθισμοῦ, ἐνὸς μὲν παρὰ τῷ ἐκπύου συζύγῳ. Καταλείπουσα ὅμως τὴν συζυγικὴν οἰκίαν, δὲν δύναται πρεπόντως νὰ κατοικήσῃ ἀλλοχού ἢ παρ' ὑμῖν. Σὺς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τῇ ἀνοιξήτε τὴν θύραν τῆς οἰκίας σας.

Ἀγαθὴ τύχη! Συζυγικὴ χάλαζα κατέπιπτεν εἰς τὸ νότιον τῆς Ἀγγλίας, ἐγὼ δὲ ὑπερρευσμένην, ὑπ' ἀνθρώπου φέροντος τὸν πυρετὸν εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰ ἐνδύματα, νὰ καταλίπω τὸ βόρειον τῆς Ἀγγλίας, διὰ νὰ μεταβῶ νὰ συμμετάσχῃ τῆς θεέλης! Διὰ τῶν αὐτῶν λέξεων προσεπάθησα νὰ ἐξεικονίσω τὴν σκέψιν μου ταύτην. Ὁ κόμης κατεβίβασεν ἀποφασιστικῶς ἑνατῶν δακτύλων του, ἐξηκολούθησε νὰ ἔχῃ τὸν ἄλλον τεταμένον καὶ ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον του, μὲ κατεπάτησεν, οὕτως εἰπεῖν, χωρὶς καὶ νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ φωνήσῃ Ἐμπρός, ὅπως ἐν τῇ χυδαίᾳ εὐγενείᾳ του θὰ ἔπραττε καὶ ὁ μάλλον ἀνάγωγος ἀμαξηλάτης.

— Ἀκολουθήσατε ἀπαξ ἔτι τὰς σκέψεις μου, ἐπανελάθεν. Ἐπαρκῶς σὺς κατέδειξα τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς μου. Τὸ δεύτερον εἶνε νὰ πράξητε διὰ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, ἣτι ἡ ἀσθένειά της τὴν ἡμπόδιζε νὰ πράξῃ. Εἰς πᾶσαν δύσκολον περίστασιν ἐν Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ, προθύμως καταφεύγουσιν εἰς τὴν ἐμπειρίαν μου, ὡς φίλος δὲ προσεκληθὴν νὰ εἶπω τὴν γνώμην μου περὶ τῆς ἐνδιαφερούσης ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἐγράψατε πρὸς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ. Δὲν ἐδυσκολεύθην νὰ ἐννοήσω — τῶν συμπαιθεῖων σας ὡς καὶ τῶν ἐμῶν συνταυτιζομένων — διατὶ ἐπεθυμεῖτε νὰ τὴν ἴδῃτε μόνον ἐνταῦθα, πρὶν ὑποχρεωθῆτε νὰ παραλάβητε τὴν κυρίαν Κλάυδ. Ἐχετε πληρέστατα δίκαιον, κύριε, νὰ διστάζητε νὰ παραλάβητε τὴν σύζυγον, χωρὶς νὰ εἰσθε ἐντελῶς βέβηκος ὅτι ὁ σύζυγος δὲν θὰ ποιήσῃ χρῆσιν τοῦ δικαιώματός του νὰ τὴν ἀποσύρῃ ἐκ τῆς οἰκίας σας. Εἶμαι πληρέστατα σύμφωνος. Συμφωνῶ πρὸς τοῦτοις προθύμως, ὅτι αἱ ἀναγκαῖοι ἐξηγήσεις, εἰς δυσχέρειαν τοιαύτην, εἶνε φύσεως λίαν λεπτῆς, ὥστε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δοθῶσι πρεπόντως δι' ἀπλῆς ἀλληλογραφίας. Ἡ παρουσία μου ἐνταῦθα — ἄτοπος κἄπως δι' ἐμέ — ἐγγυᾶται τὴν εἰλικρίνειαν τῶν λόγων μου. Ὅσον διὰ τὰς ἐξηγήσεις αὐτὰς καθ' ἑαυτάς, ἐγὼ, ὁ Φόσκος, ἐγὼ, ὅστις γνωρίζω τὸν σίρ Πέρσιβαλ καλλίτερον τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ὅς βεβαίῳ, εἰς τὴν τιμὴν μου, ὅτι δὲν θὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν ἑκαυλιν ταύτην, ὅτι οὐδεμίαν θὰ ἔχῃ συγγνωμίαν μετ' αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ἡ σύζυγός του θὰ θελήσῃ νὰ ζῇ ἐνταῦθα. Αἱ ὑποθέσεις του εἶνε περιπεπλεγμέναι. Προσφέρετε αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἀποκτᾷ ἀμέσως διὰ τῆς ἀπουσίας τῆς κυρίας Κλάυδ. Σὺς ἐγγυᾶμαι, ὅτι δὲν θὰ φήσῃ νὰ τὸν διαφύγῃ ἡ πολυτιμος αὕτη ἐλευθερία καὶ ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἡπειρὸν ἅμα θὰ παρουσιασθῇ αὐτῷ εἰς τὴν ἑκαυλίαν. Ὅλα ταῦτα δὲν σὺς φαίνονται διαφανῆ ὡς τὸ κρύσταλλον; Ἀναμ-

φιβόλως ναί. Ἐχετε νὰ μοὶ ἀπευθύνητε ἐρωτήσεις; Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Εἶμαι ἐδῶ διὰ νὰ σὺς ἀπαντήσω. Ἐρωτήσατε, κύριε Φαίρλε! Θὰ μὲ ὑποχρεώσητε ἐρωτῶντές με.

Ὅλως ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου, ὡμίλησε τόσον ἐκτενῶς, εἶδον δὲ ὅτι ἡ τοῖς ἱκανὸς νὰ φλυαρήσῃ ἐπὶ μίαν καὶ δύο ὥρας ἔτι, πάντοτε παρὰ τὴν θέλησίν μου, καὶ ἔνεκα τούτου ἡγήθη νὰ δεχθῇ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησίν του.

— Σὺς εὐχαριστῶ ἀπείρως, ἀπήντησα, αἱ δυνάμεις μου μὲ κατέλιπον. Ἄλλως τε συνεννοούμεθα καλλίστα. ὦ! βεβαίως ἐννοούμεθα! Σὺς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως διὰ τὴν φροντίδα, ἣν ἐλάβετε. Ἐάν ποτε ἀνακτήσω τὴν υγείαν μου καὶ παρουσιασθῇ δευτέρα εὐκαιρία διὰ νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον. . .

Ἠγέρθη, ἐπίστευσα δ' ὅτι ἀνεχώρει. Καθόλου! Πάλιν λόγια! καὶ ἄλλη ἀναβολή, παρέχουσα καιρὸν ἐπαρκέστερον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μεταδοτικῶν μiasμάτων καὶ τοῦτο ἐν τῷ δωματίῳ μου, μὴ τὸ λησμονήτε, ἐν τῷ δωματίῳ μου!

— Μίαν στιγμὴν ἀκόμη, εἶπε, μίαν στιγμὴν! Πρὶν σὺς ἀποχαιρετήσω, θὰ σὺς ζητήσω τὴν ἄδειαν νὰ παραδεχθῆτε ὡς κατεπεῖγον μέτρον τι, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ λάβητε ἀμέσως. Ἰδοὺ αὐτό, κύριε. Δὲν πρέπει νὰ περιμένητε νὰ θεραπευθῇ πρότερον ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ἔπειτα νὰ παραλάβητε τὴν κυρίαν Κλάυδ. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ θεραπεύεται ὑπὸ ἱατροῦ, ἔχει ἐπὶ πλέον μεριμνῶσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐπιστήτριαν τοῦ Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ, καὶ πρὸς τοῦτοις πεπειραμένην νοσοκόμον, δηλαδὴ τρία πρόσωπα, τῶν ὁποίων τὴν ἱκανότητα καὶ ἀφοσίωσιν ἐγγυᾶμαι πληρέστατα. Αὐτὸ ἔχω νὰ σὺς εἶπω. Θὰ προσθέσω ὅτι ἡ ἀνησυχία καὶ οἱ φόβοι, οὓς προὔξεν ἡ αὐτῇ ἡ ἀσθένεια τῆς ἀδελφῆς της, προσέβαλον ἡδη φυσικῶς καὶ ἠθικῶς τὴν υγείαν τῆς κυρίας Κλάυδ, καταστήσαντα αὐτὴν ἐντελῶς ἀνίκανον νὰ φανῇ χρήσιμος μένουσα εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενούς. Καθ' ἑκάστην ἐπιτείνεται ἡ λύπη της καὶ αὐξάνουσιν οἱ κίνδυνοι τῆς θέσεώς της ἀπέναντι τοῦ συζύγου της. Ἀφίοντες αὐτὴν ἐπὶ περισσότερον καιρὸν ἐν Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ, οὐ μόνον δὲν θὰ ἐπισπεύσητε τὴν ἴασιν τῆς ἀδελφῆς της, ἀλλὰ καὶ θὰ διακινδυνεύσητε νὰ προκαλέσητε δημόσιον τι σκάνδαλον, ὅπερ ἀμφότεροι, καὶ ἕκαστος ἰδικιτέρως, ὀφείλομεν διὰ παντὸς τρόπου ἀποφύγωμεν, ἐν τῷ ἱερῷ συμφέροντι τῆς οἰκογενείας. Ἐξ ὅλης λοιπὸν ψυχῆς σὺς προτρέπω, νὰ μὴ ἐπισύρῃτε τὴν σοβαρὰν εὐθύνην καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς, ἀλλ' ἀμέσως νὰ προσκαλέσητε πλησίον σας τὴν κυρίαν Κλάυδ. Πράξατε ὅ,τι ἀπαιτεῖ τὸ καθήκον τῆς φιλοστοργίας, τὸ καθήκον τῆς τιμῆς, τὸ ἀναπόφευκτον καθήκον σας, ὅ,τι δὴποτε δὲ καὶ ἂν συμβῇ, οὐδεὶς θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ σὺς μεμφθῇ. Ἡ μεγάλη μου πεῖρα μοὶ ἐπιτρέπει νὰ σὺς δώσω τὴν φιλικὴν ταύτην συμβουλὴν. Τὴν δέχεσθε; ναί ἢ ὄχι;

[Ἐστὶν αἰσθητικόν].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

— Ἐχει καλῶς; ἀλλὰ, πρὸ τούτου, δύο λέξεις.

— Εἶπατε.

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, δὲν ἀρνούμαι νὰ σὺς εἶπω τὸ ὄνομά μου. Γινώσκω μὲν καλῶς, ὅτι, κατὰ τὰς συνθηκὰς τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ κατὰ τὸν συρμόν, ὀφείλον, εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν, νὰ στηριχθῶ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν καὶ μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, νὰ σὺς εἶπω: καὶ ὑμεῖς, παρακαλῶ; Ἐχετε ὅμως μακρὸν ξίφος, ἐνῷ ἐγὼ ἔχω μόνον τὸ νυστέρι μου ἔχετε δ' ἐπίσης τὸ ἥθος ἀξιοτίμου εὐπατρίδου, ἐνῷ ἐγὼ, βεβρεγμένος μέχρις ὀστέων καὶ πλήρης βορβόρου, σὺς φαίνομαι ὡς φυλόβιδος τις, ἐπομένως ἀποφασίζω ν' ἀποκριθῶ εἰλικρινῶς εἰς τὴν ὑμετέραν ἐρώτησιν: ὀνομάζομαι Ρεμὴ Ὤδουέν.

— Ἀρίστα, κύριε, εὐχαριστῶ μυριάκις. Ἐγὼ εἶμαι ὁ κόμης Λουδοβίκος δὲ Κλερμόν, κύριος τοῦ Βουσύ.

— Ὁ Βουσύ δ' Ἀρμολί, ὁ ἥρωας Βουσύ, ἀνέκραζεν ὁ νεαρὸς ἱατρός μετὰ προφανοῦς χαρᾶς. Πῶς! εἰσθε, κύριε, ὁ διάσημος Βουσύ, ὁ συνταγματάρχης, τὸν ὅποιον . . . ὁ ὅποιος . . . ὦ!

— Ἐγὼ αὐτός, κύριε, ἀπεκρίθη μετριοφρόνως ὁ εὐπατρίδης. Νῦν δ' ὅτε ἐγνώσθημεν ἀμοιβαίως, σὺς παρακαλῶ νὰ ἱκανοποιήσητε τὴν περιεργίαν μου, ὅσον ἂν ἦσθε βεβρεγμένος.

— Τὸ ἀληθὲς εἶναι, εἶπεν ὁ νέος, παρατηρῶν συγχρόνως τὴν πλήρη βορβόρου θήκην τῶν χειρουργικῶν ἐργαλείων του, τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι, ὡς Ἐπαμεινώνδας ὁ Θηβαῖος, θέλω ἀναγκασθῇ νὰ οἰκουρήσῃ τρεῖς ἡμέρας, διότι ἔχω μίαν μόνον ἀναξυρίδα καὶ ἕνα μόνον μαנדύαν. Ἀλλὰ, συγγνώμην, νομίζω, ὅτι ἠθέλατε νὰ μὲ τιμήσητε διὰ τινος ἐρωτήσεώς σας.

— Ναί, ἤθελον νὰ σὺς ἐρωτήσω, κύριε, πῶς ἤλθετε εἰς τὴν οἰκίαν.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι λίαν ἀπλοῦν καὶ λίαν σκοτεινόν, ὡς θέλετε ἐννοήσαι ὑμεῖς αὐτός, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Ἀς ἰδῶμεν.

— Ἰδοὺ τί συνέβη, κύριε κόμης. Κατοικῶ εἰς τὴν ὁδὸν Βωτρελλῆ, εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων δύο βημάτων ἐνταῦθεν. Εἶμαι πτωχὸς χειρουργός, οὐχὶ ἀνεπιτήδειος, σὺς βεβαίῳ.

— Κἄτι γνωρίζω ὡς πρὸς τοῦτο, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἐσπούδασα ἐπιμελῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ἀλλὰ δὲν ἔχω πελατεῖαν. Ὀνομάζομαι, ὡς εἶπον ὑμῖν, Ρεμὴ Ὤδουέν. Ρεμὴ εἶναι τὸ βαπτιστικὸν ὄνομά μου καὶ λέγομαι Ὤδουέν, διότι ἐγεννήθην εἰς Ναντέιλ-Ὤδουέν. Πρὸ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ ἡμερῶν, ἀνθρωπὸς τις ἐτραυματίσθη βαρέως διὰ μαχαίρας ὀπισθεν τοῦ ὀπιστοσασίου, ἔρραψα δὲ τὸ δέρμα τῆς γαστέρας αὐτοῦ καὶ συνεκράτησα καταλλήλως τὰ διαφεύγοντα ἐντόσθιά του. Ἐνεκα τῆς θεραπείας

ταύτης, ἐσχηματίσθη ἐν τῇ συνοικίᾳ ἀγαθὴ τις ὑπὲρ ἐμοῦ γνώμη, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀποδίδω τὴν εὐτυχίαν, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα ἀφυπνίσθη ἐν ὁσθενεῦς γλυκεῖας φωνῆς.

— Φωνῆς γλυκεῖας! ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ.

— Ναί· ἀλλὰ προσέξατε, εὐγενῆ μου, διότι, ὅσον ἂν εἶμαι ἀγροῖκος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἦτο φωνὴ θεραπαινίδος. Εἶμαι εἰδήμων, διότι ἤκουσα πολλῶ πλειοτέρως φωνὰς θεραπαινίδων ἢ κυριῶν.

— Καὶ τότε τί ἐπράξατε;

— Ἠγέρθην καὶ ἠνέφξα τὴν θύραν μου μόλις ὅμως εἶχον φθάσει εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος, δύο μικραὶ χεῖρες, ὅχι πολλὴ ἀβραία, ἀλλ' οὕτε πολλὴ σκληραία, ἐπέθεσαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου κάλυμμα.

— Χωρὶς λέξις; ἤρωτησεν ὁ Βουσύ.

— Ὅχι, μὲ εἶπεν: Ἐλθετε, μὴ θελήσητε νὰ ἰδῇτε ποῦ ὀδηγεῖσθε, ἐστὶ ἐχέμυθος ἰδοῦ ἡ ἀμοιβὴ σας.

— Καὶ ἡ ἀμοιβὴ ἦτο; . .

— Βαλάντιον, περιέχον πιστόλας, τὸ ὁποῖον ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά μου.

— Ἄ! ἄ! καὶ ὑμεῖς τί ἀπεκρίθητε;

— Ὅτι ἤμην πρόθυμος ν' ἀκολουθήσω τὴν θελκτικὴν ὁδηγόν μου. Ἠγνόουν ἔνν ἦτο ἡ οὐχὶ θελκτικὴ, ἐσκέφθην ὅμως ὅτι τὸ ἐπιθετον τοῦτο, ἂν ἦτο ἔτι ὑπερβολικόν, δὲν ἠδύνατο νὰ με βλάψῃ.

— Καὶ παρηκολουθήσατε ἀνευ παρατηρήσεως καὶ χωρὶς νὰ αἰτήσητε ἐγγυήσεις διὰ τὴν ἀσφαλείαν σας.

— Ἀνέγνωσα πολλάκις τοιοῦτου εἰδους ἱστορίας καὶ παρετήρησα, ὅτι πάντοτε προσέκυπτεν εὐάρεστόν τι διὰ τὸν ἱατρὸν. Ἠκολούθησα, λοιπόν, τὴν ὁδηγόν μου, ἥτις μ' ἔφερεν ἐπὶ σκληροῦ ἐδάφους, διότι ὑπῆρχε πάγος, καὶ ἠρίθμησα τετρακόσια ἐννεήκοντα ἐννέα βήματα, ἐκτὸς ἔνν τὸ πονηρὸν γύναιον μὲ ὠδήγησε διὰ περιστροφῶν.

— Ναί· ἐν ὅμως ὑποθέσωμεν, ὅτι ἔλαβε τὴν προφύλαξιν ταύτην, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐκτὸς ἂν ἦτο ὁ διαβόλος, θὰ παρέσχεν ἐνδείξιν τινα, θὰ προέφερεν ὄνομα τι.

— Οὐδέν.

— Ἀλλ' ὑμεῖς θὰ ἐποιήσατε παρατήρησιν τινα.

— Παρατήρησα ὅτι δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ διὰ τῶν δακτύλων, μεταχειριζόμενος αὐτοὺς ἀντὶ ὀφθαλμῶν, δηλαδὴ μίαν θύραν μετὰ καρφίαν, μετ' αὐτὴν μίαν αὐλὴν καὶ εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς μίαν κλίμακα.

— Ἀριστερόθεν;

— Ἀκριβῶς. Ἠρίθμησα μάλιστα τὰς βαθμίδας αὐτῆς.

— Πόσας;

— Δώδεκα.

— Καὶ τὴν εἰσοδὸν ἀμέσως μετ' αὐτὴν;

— Ἐνὰ διάδρομον, νομίζω, διότι ἠνεφύθησαν τρεῖς θύραι.

— Ἐχει καλῶς.

— Ἀκολουθῶς ἤκουσα φωνήν, ἥτις, βεβαίως, ἦτο φωνὴ κυρίας, διότι ἦτο ἡδεῖα καὶ ἀρμονικὴ.

— Ναί, ναί, εἶναι ἡ φωνὴ τῆς.

— Ἐστῶ, ἦτο ἡ φωνὴ τῆς.

— Εἶμαι βέβαιος.

— Νὰ ἦναι τις βέβαιος καὶ ἀξίζει. Εἶτα μὲ εἰσήγαγον εἰς τὸν θάλαμον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχετε ἐπὶ κλίνης καὶ μοι εἶπον ν' ἀποκαλύψω τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Οὕτω συνέβη.

— Καὶ τότε σας εἶδον.

— Ποῦ ἤμην;

— Ἐπὶ κλίνης.

— Ἐπὶ κλίνης ἐκ λευκοῦ ἰδρυμασκηνοῦ ὑφάσματος μετὰ χρυσῶν ἀνθέων;

— Ναί.

— Ἐντὸς θαλάμου, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ταπήτων;

— Θαυμάσια.

— Καὶ ἐπὶ τοῦ ὀρόφου ἐζωγραφημένα πρόσωπα;

— Ἀκριβῶς· μεταξύ δὲ δύο παραθύρων. . .

— Μία εἰκὼν;

— Ἀξιοθαύμαστος.

— Παριστώσα δεκαοκτὲτιδα ἢ εἰκοσάετιδα γυναῖκα;

— Ναί.

— Ἐκνήθη;

— Ἀριστα.

— Ὡραίων ὡς τοὺς ἀγγέλους;

— Ὡραιοτέρων.

— Εὐγε! Τότε, τί ἐπράξατε;

— Περιποιήθην τὸ τραῦμά σας.

— Καί, μὰ τὴν πίστιν μου, λίαν ἐπιτηδεῖως.

— Ὅσον ἠδυνήθην.

— Θαυμάσιως, ἀγαπητέ μοι κύριε, θαυμάσιως, διότι, τὴν πρωῒαν τῆς σήμερον, ἡ πληγὴ μου εἶχε σχεδὸν ἐπούλωθῃ καὶ ἦτο ῥοδόχρους.

— Χάρης εἰς βάλαμον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ αὐτὸς κτεσκεύεω καὶ ὅπερ θεωρῶ ἀλάνθαστον, διότι πολλάκις, μὴ ἔχων ἐπὶ τίνος νὰ ἐφαρμόσω αὐτό, ἐτρέψην τὸ ἴδιον δέρμα μου καὶ αἱ πληγαὶ ἐπούλουντο ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

— Φίλτατε κύριε Ῥεμῆ! ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ, εἰσθε ἐξαίρετος ἄνθρωπος καὶ αἰσθάνομαι κλίσιν πρὸς ὑμᾶς. . . Ἐπειτα ὅμως; ἃς ἴδωμεν τί συνέβη ἔπειτα.

— Ἐπειτα; Ἐλιποθυμήσατε ἐκ νέου καὶ ἡ φωνὴ μὲ ἠρώτα περὶ τῆς καταστάσεώς σας.

— Πόθεν σας ἠρώτα;

— Ἐκ τοῦ πλησίον δωματίου.

— Ὡστε δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἰδῇτε τὴν κυρίαν;

— Δὲν εἶδον αὐτήν.

— Καὶ τῇ ἀπεκρίθητε;

— Ὅτι τὸ τραῦμα δὲν ἦτο ἐπικίνδυνον καὶ ὅτι, μετὰ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, δὲν θὰ ἐφάνετο πλέον ἵχνος αὐτοῦ.

— Ἐδείχθη εὐχαριστομένη;

— Μαγευμένη, διότι ἀνέκραξεν: Ὅποια εὐτυχία, Θεέ μου!

— Εἶπεν, ὁποία εὐτυχία! Ἀγαπητέ μοι κύριε Ῥεμῆ, θὰ σας καταστήσω εὐτυχῇ. Ἐπειτα, ἔπειτα;

— Ἐπειτα, τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει· ἀφοῦ εἶχον περιποιηθῇ ὑμᾶς, ἡ παρουσία μου ἦτο πλέον περιττή. Τότε, ἡ φωνὴ μοι εἶπε: Κύριε Ῥεμῆ. . .

— Ἐγίνωσκε τὸ ὄνομά σας;

— Ἀναμφιβόλως, ἐνεκὰ τῆς θεραπείας τοῦ τραυματίου, περὶ τῆς ὁποίας εἶπον ὑμῖν.

— Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἡ φωνὴ σας εἶπε: Κύριε Ῥεμῆ.

— Ἐστὶ τίμιος ἄνθρωπος μέχρι τέλους· μὴ ἐκθέσητε μίαν ἀτυχῇ γυναῖκα, παρασυρθεῖσαν ἐξ ὑπερβολικῆς φιλανθρωπίας· καλύψατε ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς ὑμῶν καὶ δέχθητε, ἀνευ ἀντιρρήσεως νὰ ὀδηγηθῇτε εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Ὑπεσχέθητε;

— Ἐδωκα τὸν λόγον μου.

— Καὶ ἐτηρήσατε αὐτόν;

— Τὸ βλέπετε, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ νέος, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω τὴν θύραν.

— Εἶναι πράξις ἐξαίρετος, πράξις τιμίου ἀνδρός· λοιπόν, ὅσον ἂν εἶμαι ὀργισμένος ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας μου, δὲν δύναμαι νὰ μὴ εἶπω ὑμῖν: Τὴν χεῖρά σας, κύριε Ῥεμῆ.

Ὁ Βουσύ, ἐνθουσιασμένος, ἔτεινε τὴν δεξιάν του πρὸς τὸν νεκρὸν ἱατρὸν.

— Κύριε! εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, διαπορῶν.

— Τὴν χεῖρά σας, τὴν χεῖρά σας, ἀξίζετε νὰ εἰσθε εὐγενῆς.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, θὰ εἶναι αἰωνία δόξα δι' ἐμέ, ὅτι ἐθλίψα τὴν δεξιάν τοῦ ἀνδρείου Βουσύ δ' Ἀμβραζ. Ἐχω ὁμῶς μίαν τύφιν.

— Ποῖαν;

— Εἰς τὸ βαλάντιον ὑπῆρχον δέκα πιστόλαι.

— Λοιπόν;

— Εἶναι ὑπερβολικὴ ἀμοιβὴ δι' ἐκεῖνον, ὅστις πληρώνεται ἐκάστην τῶν ἐπισκέψεων του πέντε σολδία, ὅτε δὲν ποιεῖται αὐτὰς δωρεάν· ἀνεζήτουν, λοιπόν, τὴν οἰκίαν. . .

— Ὅπως ἀπυδώσητε τὸ βαλάντιον;

— Ἀκριβῶς.

— Φίλτατε κύριε Ῥεμῆ, αὐτὴ εἶναι ὑπερβολικὴ ἀβρότης· ἐκερδίσατε ἐντίμως ἐκεῖνο τὸ ποσὸν καὶ σας ἀνήκει.

— Πιστεύετε; εἶπεν ὁ Ῥεμῆ, ἐνδομύχως εὐχαριστημένος.

— Σας τὸ ἐγγυῶμαι· μόνον δὲ παρατηρῶ, ὅτι δὲν ὤφειλε ν' ἀνταμείψῃ ὑμᾶς ἡ κυρία, διότι δὲν γνωρίζω αὐτήν, ὡς οὐδ' αὐτὴ γνωρίζει ἐμὲ περισσότερον.

— Ἰδοῦ καὶ ἕτερος λόγος· βλέπετε;

— Ἐννοῶ, ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω πρὸς ὑμᾶς ὑποχρέωσιν.

— Ὑμεῖς ἔχετε ὑποχρέωσιν;

— Τὴν ὁποῖαν θὰ ἐκπληρώσω. Τί πράττετε εἰς τοὺς Παρισίους; Ἐξομολογήθητέ μοι.

Διὰ μ.

[Ἐπειτα συνέχισα].

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Φανταστικὸν διήγημα.

(Ἑνὶ αὐτῷ καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἡ Ἀσία ἀφ' οὗ πρωτον ἠρώτησε τὸν Ὀλάφ, καὶ εἶδεν ὅτι ἐπέμενε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν περιήγησίν του εἰς χώρας ἀγνώστους, εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Πρόσεχε, Ὀλάφ, καὶ ἡγγικεν ἡ ὥρα,